

«Ξένος ήμουν, γυμνός ήμουν, πεινασμένος»¹

Γράφει ο Γιώργος Τυρικός - Εργάς

Υπάρχουν καταστάσεις που δεν σηκώνουν πολλά λόγια μα και πάλι απαιτούν να μιλήσουμε γι' αυτές, απαιτούν να μην σιωπούμε.

Χτες μέχρι αργά το βράδυ είχαμε στην Καλλονή πρόσφυγες από Σομαλία και Συρία. Έφτασαν στα βόρεια του νησιού και τους πήρε 11 ώρες να κατηφορίσουν στο λεκανοπέδιο. Έφτασαν κομμάτια έξω από την παλιά εφορία και κουκούβισαν στο προαύλιο.

Χτες είδα πάλι να παίζεται το δράμα του Χριστού, αν και με τους θεούς δεν τα πήγαινα ποτέ καλά.

Τον είδα όμως τον ίδιο Ναζωραίο πάλι να λέει, "Ξένος ήμουν, γυμνός ήμουν, πεινασμένος"...Τον είδα μέσα στα κόκκινα από την κούραση μάτια τους, πρόβαλε από τις σχισμές των τριμμένων ρούχων τους.

Φαίνεται όμως πως από τις 7 το απόγευμα μέχρι τις 10 κανείς άλλος δεν έβλεπε τον Χριστό εκεί γύρω. Οι εκκλησιαζόμενοι πήγαιναν να ακούσουν το τροπάρι της Κασσιανής, καλοντυμένοι, αφού πια είχαν αγοράσει τα χρειαζόμενα για τις γιορτές. Έριχναν ένα απότομο βλέμμα στους πρόσφυγες (στη Σομαλία και στη Συρία εμφύλιος!) και ψιθύριζαν μεταξύ τους διάφορα λες και κινδύνευαν, λες και κάτι απαράδεκτο ήρθε στην πόλη τους. Δεν έκαναν καμιά κίνηση. Ο εμφύλιος, ο πόνος, η ελεημοσύνη, η αδερφοσύνη ("αφού το κάνατε αυτό σε έναν από τους αδερφούς μου, είναι

σαν να το κάνατε σε εμένα !") όλα υποκρισία, όλα φόβος. Ας κάνουμε μεγάλο-μεγάλο τον σταυρό μας στο "Δι' ευχών".

Ο Παπά-Στρατής δίπλα μου είχε σπάσει πάλι τα τηλέφωνα να ξεσηκώνει το λιμενικό, την αστυνομία, υπουργεία, κάθε φορά τα ίδια, κάθε φορά τα χέρια όλων δεμένα από έναν αόρατο Πόντιο Πιλάτο. Όταν κανείς πια δεν αναλάμβανε καμιά ευθύνη (είμαστε σ' αυτό το στάδιο πλέον), πήραμε τους ανθρώπους και τους βάλαμε στο προαύλιο του Ναού. Ένα πρόχειρο γεύμα, μερικά είδη υγιεινής...Αύριο; Ταξί δεν τους παίρνει. Το λεωφορείο δεν τους παίρνει. Λιμενικό, αστυνομία, ο ένας στέλνει στον άλλο. Θα πρέπει να κάνουν άλλα 45 χιλιόμετρα με τα πόδια μέχρι Μυτιλήνη. Μετά; Τίποτα. Τους το εξηγήσαμε. "Θα περπατήσουμε, τι να γίνει;"

Μεσάνυχτα αφήσαμε τους Σομαλούς να ξεκουραστούν (πόσο να ξεκουραστεί κανείς πάνω στο τσιμέντο κάτω από το βραδινό α-γιαζί) και πήγαμε να βρούμε την ομάδα Σύριων που είχε και παιδιά. Φτάσαμε με το αμάξι μέχρι τις Αλυκές, κανείς. Σε κάποιον παρά-

δρομο θα ήταν, κάπου εκεί έξω...Γυρίσαμε πίσω. Όλο το βράδυ εφιάλτες.

Ο παπά Στρατής σε κάποια φάση, όταν τους καληνυχτίσαμε, ζήτησε συγνώμη εκ μέρους της χώρας, της πατρίδας του, του νησιού που αγαπάει αλλά τον πικραίνει με κάθε ευκαιρία. *"Ζητώ συγνώμη που αυτές τις άγιες μέρες το μόνο που έχουμε να σας προσφέρουμε σαν Έλληνες είναι ένα τoστ και έναν χυμό. Ζητώ συγνώμη που το καλύτερο μέρος που μπορώ να σας βάλω είναι εδώ"*. Εγώ μετέφραζα με έναν μεγάλο κόμπο στον λαιμό, έτοιμος να...δεν ξέρω τι. Θυμός λύπη, όλα.

Η ίδια κατάσταση χρόνια τώρα. Από το 2009. Ένας από τους Σομαλούς κατάλαβε την αμηχανία μας και με χτύπησε στον ώμο. *"Πες του παπά πως εδώ είναι ξενοδοχείο πολυτελείας. Είναι χίλιες φορές καλύτερο από κει που ερχόμαστε. Καλύτερα δεν γίνεται"* και χαμογελούσε. Χαμογελούσε ένας άνθρωπος, που δεν έχει τίποτα αυτή την στιγμή στον κόσμο παρά εκατό δολάρια στην τσέπη, τα ρούχα που φορά και το σώμα του.

Και χαμογελούσε ΓΙΑ ΜΑΣ, τους πολιτισμένους, που τα έχουμε όλα, επειδή μας είδε να έχουμε θλίψη. Τέτοιο δώρο δεν μου έχει κάνει άνθρωπος.

Να πω ένα τελευταίο. Καθώς ήταν στον δρόμο οι πρόσφυγες μπροστά από την εφορία, τρεις άνθρωποι, εκτός από εμάς, είχαν το θάρρος και την παρρησία και ήρθαν κοντά τους. Ένα ζευγάρι νέων ανθρώπων έφερε μια κούτα χυμό και μπισκότα. Μας τα έδωσε και είπαν "κουράγιο" στους ανθρώπους. Ένας ακόμα, άνθρωπος απλός με το φανελάκι, μεσόκοπος, προχειροντυμένος, ήρθε με μια πλαστική σακούλα με λίγα φρούτα και ένα μπουκάλι νερό. "Δεν ήξερα τι να φέρω", μου είπε, "λίγο νερό να πιουν".

Σταυρώνεται αιώνια ο Χριστός, μέρα νύχτα. Η ανάστασή του δεν διαρκεί παρά όσο μια αστραπή. Γι' αυτό το λίγο φως που βαστά μια στιγμή μονάχα, γι' αυτό το λίγο φως κά-νουμε αγάντα και βαστούμε.

¹ Το κείμενο πρωτοδημοσιεύτηκε στο lesvosnews.net και ακολούθως στις 9-5-2013 δημοσιεύτηκε στο ΕΜΠΡΟΣ.